

Patrick Ness

Chemarea monstrului

După o idee originală de Siobhan Dowd

Traducere din engleză de
Roxana Gamarț

Nota autorului

Nu am întâlnit-o niciodată pe Siobhan Dowd. De fapt, am cunoscut-o la fel ca și voi — doar prin intermediul cărților ei năucitoare. Patru romane pentru adolescenți, dintre care două publicate în timpul vieții, iar celelalte două, după plecarea ei prematură dintre noi. Dacă nu le-ați citit încă, îndreptați imediat acest neajuns.

Aceasta ar fi fost cea de-a cincea carte semnată de ea. Trasase deja personajele, crease o intrigă detaliată și scrisese începutul. Ce-i lipsea, din păcate, era timpul.

Când am fost rugat să preiau ideea ei și s-o transform într-o carte, am ezitat. Nu aveam de gând — nici nu aș fi *putut* — să scriu un roman mimând vocea ei. I-aș fi făcut un deserviciu scriitoarei, cititorului, dar, mai ales, poveștii în sine. Nu cred că lucrurile funcționează așa, mai ales atunci când vorbim despre o carte bună.

Dar adevărul este că ideile bune au darul de a da naștere altor idei. Înainte să realizez ce mi

se întâmplă, ideile lui Siobhan m-au ajutat să-mi vină și mie idei noi și m-am trezit cuprins de frenezia după care tânjește orice scriitor: aceea de a așterne cuvintele pe hârtie, de a scoate la lumină o poveste.

M-am simțit — și încă mai am acest sentiment — ca și când mi s-ar fi predat o ștafetă. O scriitoare de excepție mi-a predat povestea ei și mi-a zis: „Hai! Dă-i drumul! Fă-ți de cap!” Și asta am și încercat să fac. De-a lungul călătoriei, am ținut cont doar de un singur lucru: să scriu o carte pe care Siobhan să o fi citit cu plăcere. Niciun alt criteriu nu a contat cu adevărat.

Iar acum a venit momentul să-ți predau ție ștafeta. Poveștile trebuie să circule, ele nu rămân în sertarul scriitorilor, deși ei sunt cei care pornesc cursa. Iată ce am reușit să facem eu și Siobhan. Așa că, hai! Dă-i drumul!

Fă-ți de cap!

Patrick Ness

Londra, februarie, 2011

Pentru Siobhan

Se spune că doar o dată în viață ești tânăr,
dar uneori parcă durează o veșnicie, nu-i așa?
Mult mai mult decât poți îndura.

Hilary Mantel, *An Experiment in Love*

Chemarea monstrului

Monstrul apăru imediat după miezul nopții. Așa cum fac monștrii de obicei.

Conor era treaz când s-a întâmplat.

Avusese un coșmar. Mă rog, nu un coșmar *oarecare*. Ci *acel* coșmar. Cel care îl tot bântuise în ultima vreme. Cu bezna și vântul, și urletele. Cu mâinile care scăpau din strânsoarea mâinilor lui, indiferent cât de mult se străduia el să nu le dea drumul. Coșmarul care se termina întotdeauna cu...

— Pleacă, șopti Conor în întunericul ce invadea camera în care dormea, încercând să gonească înapoi coșmarul, să nu-i permită să-l urmeze în lumea reală. Gata, dispari acum.

Aruncă o privire spre ceasul pe care mama sa îl pusese pe noptiera de lângă patul lui. 00:07. Șapte minute trecute de miezul nopții. Era târziu, având în vedere că a doua zi trebuia să se

trezească devreme ca să meargă la școală, cu siguranță târziu pentru o noapte de duminică.

Nu mai spusese nimănui despre coșmar. Nici mamei sale, evident, dar nici altcuiva; nici tatălui său, în timpul convorbirilor telefonice pe care le aveau o dată la două săptămâni (cu aproximație), *în mod clar* nici bunicii sale, iar la școală nici atât. Absolut nimănui.

Nu trebuia să afle nimeni ce se întâmpla în coșmarul ăla.

Conor clipi somnoros, privind în jur, apoi se încruntă. Îi scăpa ceva. Se uită în jur, trezindu-se de-a binelea. Coșmarul se risipea, dar mai era ceva, nu-și dădea seama ce anume, ceva diferit, ceva...

Ciuli urechile, filtrând cu atenție particulele de tăcere, dar casa era cufundată în liniște; din când în când, doar scârțâitul scărilor sau foșnetul așternuturilor din camera vecină, unde dormea mama sa.

Nimic altceva.

Și, deodată, auzi ceva. Își dădu seama că asta îl trezise de fapt.

Cineva îl striga pe nume.

— *Conor.*

O fracțiune de secundă, îl cuprinse panica și simți un gol în stomac. Oare, într-un fel sau altul, coșmarul devenea realitate și...?

— Nu fi fraier, își zise. Ești prea mare ca să mai crezi în monștri.

Și chiar era. Împlinise treisprezece ani cu o lună în urmă. Monștrii erau pentru mucoși. Monștrii erau pentru picii care încă făceau pipi în pat. Monștrii erau pentru...

— *Conor.*

Se auzi din nou. Conor înghiți în sec. Era un octombrie neobișnuit de cald, iar fereastra lui era încă deschisă. Poate că perdeaua fluturată de adierea vântului foșnea de parc-ar fi spus...

— *Conor.*

Bun, nu era vântul. Era în mod cert o voce, dar nu reușea să o identifice. Nu era vocea maică-sii, de asta era sigur. De fapt, nici măcar nu era o voce de femeie și, preț de o secundă, se întrebă dacă nu cumva taică-său venise pe neașteptate din America și aterizase prea târziu pentru a-l mai suna...

— *Conor.*

Nu. Nu era tatăl lui. Vocea asta avea un timbru diferit, o rezonanță *monstruoasă*, sălbatică și neîmblânzită.

Și, dintr-odată, de-afară se auzi un scârțâit puternic de scânduri, de parcă ceva uriaș pășea pe o podea.

Nu voia să se ridice din pat ca să se uite pe geam. Dar în același timp, o parte din el își dorea mai mult ca orice s-o facă.

Perfect treaz, se dezveli, se dădu jos din pat și se duse la fereastră. În lumina palidă a lunii, putea să vadă clar turla bisericii care se ridica pe dealul mic din spatele casei, cel pe care șerpuiau

șinele căii ferate, două linii fixe din oțel, care luceau în întuneric. Luna lumina și cimitirul de lângă biserică, populat de cruci pe care abia se mai distingea scrisul.

Conor văzu și arborele de tisă care se ridica maiestuos în mijlocul cimitirului, un copac atât de bătrân încât părea făcut din aceeași piatră din care fusese zidită biserica. Știa că este un arbore de tisă doar pentru că îi spusese maică-sa — prima oară, când era mic și îl atenționase să nu cumva să mănânce fructele care cădeau din el, pentru că erau otrăvitoare, apoi, cu un an în urmă, în timp ce privea fix pe fereastra din bucătărie, cu o expresie ciudată întipărită pe chip, spunându-i: „Ăla-i un arbore de tisă, știi.“

Apoi își auzi iar numele.

Conor.

De parcă cineva i l-ar fi șoptit în ambele urechi.

— *Ce vrei?* întrebă Conor, cu inima bubuindu-i în piept, cuprins deodată de nerăbdare față de ce urma să se întâmple, indiferent ce ar fi fost.

Un nor acoperi luna, cufundând întregul decor în beznă, și un foșnet stârnit de o boare de vânt coborî la poalele dealului și pătrunse în camera lui, umflând draperiile. Apoi începu să se audă scârțâitul lemnului, iar și iar, gemând ca o creatură vie, ca stomacul flămând al lumii care mârâie după hrană.

Norul alunecă mai departe și luna începu din nou să strălucească.

Peste arborele de tisă.

Care acum stătea drept, înfipt în mijlocul curții din spatele casei sale.

Și atunci zări monstrul.

Sub privirile lui Conor, ramurile de sus ale coroanei se adunară într-un imens chip desfigurat, licărind în întuneric, prinzând conturul unei guri, al unui nas și chiar al unor ochi ce se holbau la el. Alte ramuri se încolăceau, scoțând niște zgomote terifiante, scârțâind și gemând, până când formară două brațe imense și un picior înfipt în pământ lângă trunchiul copacului. Restul arborelui se adună într-o coloană în jurul căreia crescuseră o carcasă asemănătoare unui trunchi, în timp ce frunzele subțiri ca niște ace se întrepătrundeau formând un fel de piele verde, păroasă, ce fremăta și respira, de parcă sub ea s-ar fi ascuns mușchi și plămâni.

Deși depășea deja în înălțime nivelul la care se afla fereastra lui Conor, monstrul se făcea și mai mare, pe măsură ce prindea contur, ajungând în cele din urmă la o formă ce degaja o forță copleșitoare, arătând puternic, *măreț*. În tot acest timp, se holba la Conor, iar băiatul îi auzea respirația zgomotoasă, șuierând din gura lui imensă. Monstrul se prinse cu mâinile sale imense de pervaz și-și înclină capul până când ochii lui enormi umplură cadrul ferestrei, privindu-l fix pe Conor. Sub greutatea creaturii, casa băiatului gemu înăbușit.

Și atunci monstrul îi vorbi.

— *Conor O'Malley*, șuieră, lăsând să se reverse din el o duhoare caldă, de gunoi. Valul de aer împuțit năvăli pe fereastra lui Conor, spulberându-i pletele. Vocea monstrului se rostogoli în tonalități joase, dar puternice, vibrând atât de tare, încât Conor o simți înfigându-i-se adânc în piept.

— *Am venit după tine, Conor O'Malley*, spuse monstrul, împingând zidul casei, care se cutremură, făcând să cadă tablourile de pe pereții camerei lui Conor, iar cărțile, aparatele electronice și un vechi rinocer de pluș să se prăbușească pe podea.

Un monstru, se gândi Conor. Un monstru adevărat, în carne și oase. În viața reală, în care ești treaz. Nu în vis, ci aici, la fereastra lui.

Un monstru care a venit după el.

Dar Conor nu fugi.

De fapt, descoperi că nici măcar nu-i era frică.

Tot ce simțea, tot ce *simțise* de când monstrul i se arătase, era o dezamăgire care părea să crească de la o clipă la alta.

Pentru că nu era monstrul pe care se așteptase să-l vadă.

— Bine, păi, vino să mă iei, îi zise el.

* * *

Se lăsă o liniște nefirească.

— *Ce-ai spus?* îl întrebă monstrul.

Conor își încrucișă brațele.

— Am spus, vino și ia-mă, dacă tot ai venit.

Monstrul rămase nemișcat preț de o secundă, după care scoase un *urlet* înfiorător și izbi cu pumnii în casă. Tavanul camerei lui Conor se curbă sub presiunea loviturilor, iar în pereți se căsară crăpături adânci. Curenți de aer se rostogoliră în cameră, iar atmosfera părea că se cutremură sub loviturile furioase ale monstrului.

— Poți să urli cât vei vrea, zise Conor dând din umeri, fără să ridice prea mult vocea. Am văzut altele și mai rele de-atât la viața mea.

Monstrul urlă și mai tare, izbind cu brațul fereastra lui Conor, pulverizând geamul, lemnul pervazului și cărămizile din zid. O mână imensă din ramuri încolăcite îl cuprinse pe Conor de mijloc și îl ridică de la pământ. Îl trase afară din cameră, în noapte, sus, deasupra grădinii, și-l ținu în aer, o siluetă mică în dreptul lunii. Degetele monstrului erau încleștate atât de strâns în jurul lui Conor, încât acesta abia mai respira. În gura deschisă a bestiei, Conor zări dinții stâlciți, dinți făcuți din lemn noduros, și simți respirația caldă prăvălindu-se în valuri spre el.

Apoi monstrul se opri din nou.

— *Ție chiar nu ți-e frică, nu-i așa?*

— Nu, spuse Conor. În orice caz, nu de tine.

Monstrul își miji ochii.

— *O să-ți fie, îi spuse el. Înainte ca totul să se termine, o să-ți fie frică.*

Și ultimul lucru pe care Conor și-l mai aminti era gura imensă a monstrului, deschisă într-un urlet, gata să-l înghită de viu.

Micul dejun

— Mamă? strigă Conor, intrând în bucătărie.

Știa că nu-i acolo — nu se auzea ceainicul fierbând, iar ăsta era primul lucru pe care îl făcea ea dimineața —, dar, de la o vreme, Conor o striga destul de des, mai ales când era pe punctul de a intra în vreuna dintre camere. Se temea să nu o sperie, în cazul în care ațipise în vreun loc unde nu intenționase să adoarmă.

Însă acum nu era în bucătărie. Ceea ce însemna că era încă sus, la ea în pat. Conor trebuia să-și pregătească singur micul dejun, lucru cu care, în timp, se obișnuise. Bine. *Foarte bine*, de fapt, mai ales în dimineața *asta*.

Se îndreptă cu pași iuți spre coșul de gunoi unde îndesă adânc punga de plastic pe care o adusese jos și pe care o acoperi cu restul gunoaierilor, ca să nu se vadă.

— Așa, își zise el, vorbind de unul singur, rămânând în loc pentru o secundă și respirând adânc. Apoi clătină din cap și spuse: Micul dejun.

Câteva felii de pâine în toaster, niște cereale într-un bol, puțin suc de portocale în pahar și era pregătit să ia micul dejun, așezat la masa mică din bucătărie. Mama lui avea pâinea și cerealele ei separat, pe care le cumpăra de la un magazin de alimente bio din oraș și pe care Conor, din fericire, nu trebuia să le împartă cu ea. Aveau un gust la fel de trist ca și aspectul lor.

Conor se uită la ceasul de pe perete. Mai avea douăzeci și cinci de minute până trebuia să iasă din casă. Era deja îmbrăcat în uniforma școlară, iar ghiozdanul era gata pregătit și-l aștepta lângă ușa de la intrare. Le făcuse pe toate de unul singur.

Stătea cu spatele la fereastra din bucătărie, fereastra de deasupra chiuvetei, care dădea în grădina mică din spatele casei, vizavi de calea ferată și de biserica lângă care se întindea cimitirul.

Și arborele de tisă.

Conor mai luă o gură de cereale. Ronțăitul lor era singurul zgomot care se auzea în întreaga casă.

Fusesse un vis. Ce *altceva* ar fi putut fi?

Dimineață, când deschisese ochii, primul lucru la care se uitase fusesse fereastra din camera lui. Era încă acolo, evident, nu avea nicio zgârietură, nici vorbă ca în locul ei să se caște o gaură imensă spre grădina din spatele casei. *Bineînțeles* că fusesse un vis. Doar un copil ar fi putut crede

că se întâmplase cu adevărat. Doar un plod ar fi putut crede că un copac — pe bune, un *copac* — coborâse din vârful dealului și atacase casa.

Râsese încetișor la gândul ăsta, la cât de stupidă era întreaga situație, și se dăduse jos din pat.

Ceva trosnise sub tălpile lui.

Fiecare centimetru de pe podeaua camerei lui era acoperit cu frunze scurte, țepoase, de tisă.

Mai luă o gură de cereale, refuzând să privească spre coșul de gunoi, unde îngrămădisise punga plină cu frunzele pe care le măturase la prima oră a dimineții.

Fusese o noapte furtunoasă. Mai mult ca sigur că vântul spulberase frunzele prin fereastra deschisă.

Mai mult ca sigur.

Își termină cerealele și pâinea prăjită, bău și ultimele înghițituri de suc, apoi clăti vasele și le puse în mașina de spălat. Mai avea încă douăzeci de minute până la plecare. Se hotărî să ducă gunoiul afară — astfel, riscul de a fi prins era mai mic —, așa că luă punga și o aruncă în tomberonul din fața casei. Și, dacă tot avea timp, strânse toate resturile reciclabile și le duse și pe ele afară. Apoi puse niște rufe la spălat, plănuiind să le agațe la uscat imediat ce avea să se întoarcă de la școală.

Se duse iar în bucătărie și se uită la ceas.

Mai avea zece minute.